

Liane Moriarty

Idila hipnotizatoarei

Traducere din limba engleză de Monica Vlad

Capitolul 1

Când oamenii se gândesc la hipnoză, se gândesc la pendule care se mișcă, la „Ți se va face somn” și la voluntari care cotcodăcesc precum găinile în spectacole cu public. Așadar, nu e surprinzător faptul că mulți dintre clienții mei sunt destul de stresați când vin la mine prima oară! De fapt, nu e nimic nefiresc sau înspăimântător în legătură cu hipnoza. Sunt șanse să fi intrat deja într-o „stare de transă” în viața ta de zi cu zi. Ai mers vreodată cu mașina către o destinație cunoscută și ți-ai dat seama că nu-ți amintești de acea călătorie? Ghici ce? Ai fost într-o transă!

Din broșura „Prezentarea lui Ellen O'Farrell, hipnoterapeută”

Nu mai fusesem hipnotizată niciodată. Nu prea credeam în asta, ca să fiu sinceră. Planul meu era să stau întinsă acolo, să mă prefac că funcționează și să încerc să nu râd.

— Majoritatea oamenilor sunt surprinși de cât de mult le place, zise hipnotizatoarea.

Era numai lapte și miere; nu era machiată și nu purta bijuterii. Pielea ei avea un aspect îngrijit, translucid, de parcă se îmbăia doar în apă de izvor. Mirosea ca acele magazine artizanale foarte scumpe pe care le găsești în orașele de provincie: a lemn de santal și levănțică.

Camera în care ne aflam era micuță, călduroasă și stranie. Construită în partea laterală a casei, arăta asemenea unui balcon închis. Covorul era vechi, de un roz-șters, însă ferestrele erau moderne: panouri de sticlă din podea până-n tavan, precum cele dintr-o curte interioară. Încăperea era inundată de lumină. Când am intrat, lumina părea să-mi vâjâie în cap, ca o briză înviorătoare, și simțeam miros de cărți vechi și de mare.

Am stat împreună, eu și hipnotizatoarea, cu fețele apropiate de ferestre. Când stăteai atât de aproape, nu puteai vedea nisipul de dedesubt, doar marea, o foaie de tablă aplatizată și lucioasă, care se întindea până la linia de un albastru-pal a orizontului.

— Mă simt de parcă sunt la timona unei ambarcațiuni, i-am spus hipnotizatoarei, care păru extrem de încântată de acest comentariu și zise, privindu-mă cu ochii ei rotunzi și strălucitori ca ai unui animator de copii, că *exact* asta simțea ea mereu.

Ne-am așezat față în față. Stăteam pe un fotoliu moale și verde de piele. Hipnotizatoarea era așezată pe un fotoliu ale cărui brațe aveau dungi roșii și crem. Între fotolii se afla o măsuță joasă de cafea pe care erau o cutie de șervețele de hârtie — probabil că unele persoane plâng; suspinând în legătură cu viețile lor trecute de țărani muritori de foame —, o carafă de apă cu gheață cu două felii perfect rotunde de lămâie plutind la suprafață, două pahare înalte de apă, un mic bol argintiu plin cu

bomboane de ciocolată învelite în staniol și o tavă plată cu biluțe colorate de sticlă.

(Am avut odată o bilă veche care îi aparținuse tatălui meu când era copil. O țineam în palmă ca să-mi aducă noroc în timpul examenelor și al interviurilor pentru slujbă. Am pierdut-o acum câțiva ani, odată cu tot norocul meu.)

Uitându-mă în jur, am observat că lumina se reflecta din ocean pe pereți: prisme orbitoare și mișcătoare. Era puțin hipnotic, de fapt. Hipnotizatoarea stătea cu mâinile împreunate în poală și cu tălpile lipite de podea. Purta balerini, dresuri negre, o fustă brodată cu motive etnice și un cardigan crem petrecut. Hippie, însă elegantă. New Age, însă clasică.

M-am gândit, ce viață frumoasă și liniștită trebuie să fie. Să stai în fiecare zi în această cameră extraordinară, scaldându-te în lumina aceasta mișcătoare. Fără e-mailuri care să-ți umple ecranul calculatorului. Fără apeluri telefonice furioase care să-ți umple creierii. Fără întâlniri sau tabele.

Îi puteam simți fericirea. Iradia din ea, dulceagă, precum un parfum ieftin; nu că ea s-ar fi dat vreodată cu un parfum ieftin.

Am simțit gustul acru al invidiei în gură și am luat o bomboană de ciocolată ca să-l alung.

— Oh, bine, voi lua și eu una, zise hipnotizatoarea, despachetând bomboana, cu o voioșie caldă și feminină, de parcă am fi fost prietene vechi.

Era genul acesta de fată. Probabil că avea un întreg cerc de prietene amuzante, încurajatoare și încântătoare, genul de fete care se îmbrățișează când se văd, pierd împreună nopțile să urmărească pe DVD serialul *Totul*

Deschise un carnetel în poală și vorbi cu gura adorabil de plină de ciocolată:

— Acum, înainte de orice, îți voi pune câteva întrebări. O, Doamne, n-ar fi trebuit să aleg din cele caramelizate. Sunt greu de mestecat.

Nu mă așteptasem la atâtea întrebări.

Am răspuns sincer în cea mai mare parte. Erau destul de inofensive. Puțin cam ridicole chiar.

Cu ce te ocupi? Ce faci ca să te relaxezi? Care e felul tău preferat de mâncare?

În cele din urmă, hipnotizatoarea se lăsă pe spate în fotoliu, zâmbi și zise:

— Și spune-mi, de ce ești astăzi aici?

Bineînțeles, răspunsul meu la această întrebare n-a fost sută la sută sincer.

*

— Trebuie să-ți spun ceva, zise el.

Așezase cuțitul și furculița de-o parte și de alta a farfuriei, iar acum stătea drept, cu umerii trași în spate de parcă era în cele din urmă pregătit să înfrunte furtuna. Părea temător și ușor rușinat.

Ellen, care zâmbea, simți numaidecât cum o crampă dureroasă îi strânge stomacul. (O parte din mintea ei înregistrează asta: felul în care trupul ei răspunde primul. Conexiunea minte-trup-spirit în acțiune. Atât de fascinant.)

Zâmbetul fericit și liber îi rămase în mod stupid înghețat pe chip.

Avea treizeci și cinci de ani. Știa ce însemna asta. Bărbatul acesta drăguț — acest topograf liber-profesionist care locuia la periferie, acest tată singur căruia îi plăcea să meargă cu cortul, căruia îi plăceau cricketul și muzica country — era pe cale să spună ceva ce avea să amâne savurarea farfuriei cu barramundi¹ în sos de vin alb. Era pe cale să-i spună ceva care avea să-i strice ziua și fusese o zi minunată, iar barramundi era, într-adevăr, foarte bun.

Puse cu părere de rău furculița jos.

— Ce este? întrebă cu tonul ei plăcut și curios și fiecare mușchi al trupului i se încordă de parcă se pregătea să primească o lovitură.

S-ar descurca. N-ar fi sfârșitul lumii. Erau doar la a patra întâlnire. Nu investise atât de mult. Abia dacă-l cunoștea pe acest bărbat. Pentru numele lui Dumnezeu, lui îi plăcea muzica country. Lucrul ăsta ar fi trebuit să fie un avertisment încă de la început. Da, ea se complăcuse în niște reverii pline de speranță, în timp ce se îmbăia în seara asta, însă era o capcană frecventă în privința întâlnirilor. Trecuse deja peste asta, se ocupa de recuperarea ei. Până miercuri își va reveni. Până joi, cel târziu. Slavă Domnului că nu se culcase cu el!

Nu putea controla ce era pe cale să se întâmple, doar felul în care răspundea ea la ce se întâmpla.

O clipă, o văzu pe maică-sa cu ochii ridicați către cer. *Ellen, spune-mi, draga mea, tu chiar crezi această prostie motivațională superficială pe care o lași să încolțească?*

O credea, de fapt. Din toată inima. (Maică-sa se scuzase ulterior pentru comentariul său. „E posibil să fi

¹ Specie de pești. (N.t.)

folosit un ton condescendent“, spusese ea, iar Ellen se prefăcuse șocată.)

— De fapt, mă poți scuza un minut?

El se ridică în picioare și șervetul îi alunecă pe podea. Îl luă de jos, roșu la față, și-l așeză cu grijă pe masă, lângă farfurie.

Ea înălță privirea spre el.

— Trebuie să..., zise bărbatul și arătă spre partea din spate a restaurantului.

— E în regulă, spuse ea pe un ton liniștitor.

— Acolo, în partea stângă, domnule.

Un chelner arătă discret în direcția toaletelor.

Ea îl privi îndepărtându-se.

Patrick Scott.

Oricum nu-i prea plăcea numele Patrick. Era genul de nume de papă-lapte. Ți-ai putea închipui că pe stilistul tău l-ar chema Patrick. De asemenea, se pare că prietenii lui îi spuneau „Scottie“, lucru care era... ei bine, absolut acceptabil pentru un australian.

Dacă el i-ar pune capăt ar dura fără îndoială. O înțepătură mică, însă adâncă. Nu era nimic incredibil de nemaipomenit în legătură cu Patrick Scott. Avea un chip plăcut obișnuit (alungit, slab, cu un ușor început de chelie), un trup obișnuit (înălțime medie, umeri destul de lați, însă lați natural, nu genul uită-te-la-mine-eu-merg-la-sală), o slujbă obișnuită, o viață obișnuită. Era pur și simplu incredibil cât de confortabil se simțise cu el, aproape imediat, la câteva minute după ce se întâlniseră prima dată în acea cafenea stânjenitor de goală. Ea sugerase acea cafenea și fusese îngrozită să o găsească pustie, practic, astfel încât vocile lor, emoționate din cauză că era prima lor întâlnire, păreau prea zgomotoase, iar cele trei chelnerițe

adolescente plictisite stăteau acolo neavând altceva mai bun de făcut decât să tragă cu urechea la conversația lor afectată. Își așteptau cappuccinoul, iar el se juca absent cu un pachetel de zahăr, răsucindu-l și lovindu-l de masă, în momentul în care ochii li se întâlneau și își zâmbiră în recunoașterea reciprocă a grozăviei întregii situații și, dintr-odată, Ellen simțise cum toată tensiunea din trup îi dispărea, de parcă i se administrase un analgezic puternic. Avea impresia că îl cunoștea deja, ca și cum l-ar fi știut de ani de zile. Dacă ar fi crezut într-o viață anterioară (și nu că n-ar fi crezut, în meseria ei văzuse de toate, mintea îi era deschisă la tot felul de posibilități bizare), atunci ar fi spus că era posibil să se fi cunoscut înainte.

Simțise genul acela de căldură imediată de multe ori în compania femeilor — oh, era vedeta prieteniei feminine —, însă niciodată cu un bărbat.

Deci, da, abia îl cunoștea pe acest topograf amabil pe nume Patrick Scott, însă ar dura dacă s-ar despărți de ea. Probabil mai mult decât o mică înțepătură.

Se gândi la sutele, poate miile de povești de respingere pe care le auzise de la clienții ei de-a lungul anilor. „Am pregătit o cină cu trei feluri de mâncare pentru trei-sprezece dintre rudele *lui* și, în timp ce spălam vasele, m-a anunțat că nu mă mai iubește.“ „Am avut o vacanță fantastică în Fiji și, în drum spre casă, în timp ce bem șampanie, ea îmi spune că se mută! Șampanie — de parcă am sărbători ceva!“

O, suferința brută care încă le brăzda chipurile, chiar și atunci când descriau ceva care se întâmplase cu ani în urmă. Respingerea de către un iubit sau de către un potențial iubit era atât de cruntă pentru Copilul Interior! Teama de abandon, amintirile rănilor trecute,

sentimentele de inferioritate și de ură de sine, toate ieșeau la suprafață într-un torent nestăvilat de sentimente.

Ea încerca să privească obiectiv situația în care se afla, ca pe un studiu de caz, în speranța că ar putea rămâne detașată. Nu funcționa.

Bineînțeles, era posibil ca acea panică să fie inutilă. Era posibil ca Patrick să nu se pregătească deloc să-i dea papucii. Nimic nu sugerase asta, iar ea se pricepea să-i citească pe oameni. Din asta își câștiga pâinea, la urma urmelor. Patrick îi spusese că arată „nemaipomenit“ când ea îi deschisese ușa în seara aceea, cu o expresie atât de încântată pe chip, de parcă tocmai primise un cadou; și nu era deloc genul mios și șarmant, care făcea automat complimentele pe care voiau să le audă femeile. În timpul cinei existaseră multe contacte vizuale între ei, unele dintre ele putând fi calificate drept „insistente“. Pe tot parcursul mesei, observase că el se apleca spre ea (cu toate că, probabil, era puțin surd — era surprinzător câți bărbați erau un pic surzi; știa asta atât în urma întâlnirilor, cât și din meseria ei).

Simțise că limbajul lor corporal și ritmul respirațiilor lor se sincronizau și nu din cauză că îl influența, cel puțin nu deliberat, așa cum ar fi făcut-o cu un client.

Nu fuseseră pauze stânjenitoare sau momente neplăcute. El fusese interesat, în mod respectuos, de hipnoterapie. Nu spusese: „Arată-mi! Fă-mă să cotcodăcesc ca o găină!“ Nu rânjise sau, mai rău, nu adoptase un ton ușor condescendent și nu spusese că nu era atras de „medicina alternativă“. Nu spusese: „Deci, e nevoie de ceva *pregătire* pentru asta?“ sau „Se câștigă *bani* din asta?“ Nu păruse speriat. Unii bărbați cu care ieșise păruseră înfricoșați în mod sincer că era posibil să-i hipnotizeze fără știrea lor. El păruse doar curios.

De asemenea, în urmă cu câteva minute, el îi arătase fotografiile cu fiul său! Cu fiul său adorabil, blond, slăbuț și micuț, în vârstă de opt ani, pe skateboard, cântând la trombon în fanfara școlii sau pescuind împreună cu tatăl său. Cu siguranță nu i-ar fi arătat acele fotografii dacă hotărâse deja că relația lor n-avea să meargă.

Doar dacă nu cumva se decisese brusc. Acum, că se gândea, fusese nefiresc de neașteptat felul în care pusese cuțitul și furculița jos pentru a face anunțul, privind peste umărul ei, ca și cum tocmai zărise în depărtare un crâmpei al unui viitor diferit. Ea rămăsese în mijlocul propoziției, pentru numele lui Dumnezeu! (Îi spunea o poveste despre un pacient obsedat de Jennifer Lopez. De fapt, de John Travolta, însă ea mereu schimba detaliile din motive de confidențialitate. Și povestea părea mai amuzantă dacă era vorba de Jennifer Lopez.)

Păruse atât de trist! Chiar dacă n-avea de gând să-i dea papucii, cu siguranță era pe cale să-i spună ceva inacceptabil sau neplăcut.

Probabil o mințise în legătură cu faptul că era văduv: era, de fapt, căsătorit și locuia cu soția, deși dormeau în camere separate.

Sau nu era topograf; era mafirot. Acum va veni FBI-ul la ea și va insista să poarte microfon. Trupul ei nu va mai fi niciodată găsit. (Urmărise întreaga serie din *Clanul Soprano* pe DVD, vara trecută.) Sau poate că el avea o boală în fază terminală. Lucrul acesta ar fi îngrozitor, însă cel puțin n-ar răni-o personal.

Orice ar fi fost, era foarte sigură că acel sentiment luminos pe care îl trăise toată ziua era gata să dispară.

Luă o gură de vin și ridică privirea ca să vadă dacă Patrick se întorcea de la toaletă. Nu. Dumnezeule, îi lua